

Per MarinaS el dj., 02/06/2022 - 09:00

Hi ha qui parla d'epidèmia, altres d'inundació social o proliferació. Amb aquests grans termes, entre d'altres, diversos mitjans fan referència a l'increment de l'agressivitat d'un món que arrossega a adolescents i adults cap a l'espiral de la violència.

El darrer tiroteig en un entorn escolar als EEUU, que va tenir lloc el passat dimarts 24 de maig, de nou ens obliga a reflexionar i reobrir debats. Si bé tirotejos com aquest se'ns fan afortunadament llunyans, ens remou el desconcert per una realitat més profunda que ens planteja com vivim la violència i la transmetem als joves i infants.

Com a resposta sempre surten a debat l'accessibilitat a les armes o l'agressivitat als videojocs, com si la violència fos quelcom aliè a nosaltres que els infants i adolescents reben per si sols, com si l'agressivitat que reben estigués desconnectada de la nostra relació com a societat i individus amb la violència.

D'entre les múltiples veus que s'han alçat arran del tiroteig, la de Trump provoca de nou amb insistència. Proposa armar als professors, afirmant que davant el mal val més estar a l'altura, és a dir, planteja un augment de les tensions per estar preparats a respondre amb violència a la violència.

Si bé el debat sobre la proximitat a les armes afortunadament no ens pertany, sí convivim amb tantes altres violències. Vivim en una societat que és còmplice i permet les desigualtats més agressives, una societat que assumeix la violència com a vehicle dels seus interessos, que tantes vegades no sap canalitzar-la i respondre amb pau.

Tot plegat, aquesta reflexió em portava a fer examen de la meva pròpia vivència, preguntant-me si la meua vida, la meua mirada, fets i paraules responen al desig de pau, si en les converses, accions i entrebancs més quotidians, em deixo emportar per l'espiral de la tensió i la crispació, si la meua contribució aviva o apaivaga l'agressivitat.

Quines energies destino a les meves petites batalles? Com visc i parlo de les tensions del meu dia a dia? Com responc a qui s'apropa a mi amb idees que no m'encaixen o amb unes formes que em desagraden?

La convivència humana té molt de tensió, de contradicció, incomprensió i error. No són poques les vegades que Jesús parla de reconciliació, de misericòrdia, de portar la pau al cor i als fets en tota situació, des de quan perdem els estreps, fins quan som jutjats, atacats o posats a prova. Penso que fent present les nostres tensions quotidianes en la pregària davant Jesús i l'Evangeli, ens ajudem a reconciliar-nos dia a dia amb nosaltres mateixes i l'entorn, per allunyar-nos de respondre amb violència a allò que ens trasbalsa, indigna o fereix.

Tant de bò poguéu posar en boca de Trump les següents paraules: és perquè sabem que el mal existeix, que hem de prendre amb força la pregària, impregnar-nos de l'amor que ens té Déu, discernir per deixar enrere les temptacions i camins del mal esperit, apostar per una vida viscuda des de la pau, viscuda com a germans.

*Us convido a escoltar la següent cançó que m'ha acompanyat en aquesta reflexió: [La Pregària #ACasaAmbDeu](#)

*Fotografia realitzada per [Ben Sutherland](#) de l'estatua "Reconciliation" de Josefina de Vasconcellos a la Catedral de Coventry, Regne Unit.